

Samszu'd-Dín Muhammad Háfiz

Versek

Perzsa eredetiből fordította:
Képes Géza

Tartalomjegyzék

Pohárnok, hozd a telt kancsót...	Senkiben sincs már barátság...
(1. GHAZAL)	(169. GHAZAL)
A jámbor életü hol van...	Ima közben eszem ott járt...
(2. GHAZAL)	(173. GHAZAL)
Ha sírázi török szépem...	Berepült angyali kar...
(3. GHAZAL)	(184. GHAZAL)
Tegnap este a mecsetből...	A jázminillatú szépek...
(10. GHAZAL)	(194. GHAZAL)
Hadd gyujtsa fel...	Prédikátor képe...
(11. GHAZAL)	(199. GHAZAL)
Szebb az arcod, mint a szépség holdja...	A tiszta bor meg a szép száki...
(12. GHAZAL)	(201. GHAZAL)
Kinyílt a vérszinű rózsá...	Társaságban emlegettük...
(25. GHAZAL)	(210. GHAZAL)
No, jöjj...	Muzulmánok...
(37. GHAZAL)	(217. GHAZAL)
Ó, hála Allahnak...	Mint a táblán...
(40. GHAZAL)	(223. GHAZAL)
Friss rózsá a mellett...	Ha egy almát a te fádról leszakítnék...
(46. GHAZAL)	(228. GHAZAL)
A kocsma szöglete szentély...	A sors a kedves ajkairól jelt nem ad nekem...
(53. GHAZAL)	(229. GHAZAL)
Te könnyü szél, iramodjál...	Hogy vágyam teljesüljön...
(61. GHAZAL)	(233. GHAZAL)
Ha az arcodra tekint...	Ha madárkám...
(73. GHAZAL)	(236. GHAZAL)
Szép arcu török kedvesem...	A pádisáh lobogója...
(82. GHAZAL)	(242. GHAZAL)
Hogyha éjszín fűrtjeid...	Szivem kitér...
(83. GHAZAL)	(266. GHAZAL)
Nem is ízleltem...	Elhagyottan mit érzek...
(85. GHAZAL)	(270. GHAZAL)
Csaplárosunk, a jó öreg...	Haja éjszín sűrűjéből...
(100. GHAZAL)	(271. GHAZAL)
Titokban inni a bort...	Ha bort iszol...
(101. GHAZAL)	(299. GHAZAL)
Szépen együtt éltetek rég...	Ha végre büszke sziveddel...
(103. GHAZAL)	(306. GHAZAL)
Rég volt...	Várlak, pohárnokom...
(109. GHAZAL)	(313. GHAZAL)
Ma szétrabolta...	Szép, kedves arc...
(131. GHAZAL)	(338. GHAZAL)
A szent imám...	Én bizony nem az vagyok...
(132. GHAZAL)	(346. GHAZAL)
Hogy egy percet szomorkodjál...	Ments istenem, hogy én ne igyam bort...
(151. GHAZAL)	(351. GHAZAL)
Mihelyt nyomába szegődöm...	A boldogság tudod mi...
(155. GHAZAL)	(392. GHAZAL)
Be szép a kedvesem...	Hajnal dereng...
(156. GHAZAL)	(396. GHAZAL)
A szufik pénze...	Vidám az ámbrazagú szél...
(159. GHAZAL)	(416. GHAZAL)
Ha rózsák nyílnak...	Kivirradt, s éji bortól még zavartan...
(162. GHAZAL)	(428. GHAZAL)
Csupa moszkusz-szag a szellő...	
(164. GHAZAL)	

Pohárnok, hozd a telt kancsót...

(1. GHAZAL)

Pohárnok, hozd a telt kancsót, az úgy jó ám, ha körben jár.
Szerelmünk könnyü kezdetben, de később mennyi bánat vár!
A göndör fűrtbe könnyed szél kuszál, és moszkusz-illat leng.
Ugy érzem, vér pereg szívemre, míg az édes illat száll,
Imához kell a szőnyeg, s int a vén csaplár: no, önts rá bort!
Ki útnak vág, tud az mindent: az út rendjét, s ahol megszáll.
A lelkek vándorútján nincs idő élvezni: minden perc
Kolompot kondit - indulj: málha, jószág útra készen áll.
Sötét éj űz, a hullám zúg, vad örvény szédít - irtózat!
Hogyan tudná, mi forr bennem, teher nélkül ki parton jár?
Nyakasság vádja illet, s bármi munkám lenne, megszólják -
Maradhat rejtve titkunk, hogyha ezt forgatja minden száj?
Akarsz boldog derűt s békét? Szerelmednél maradj, Háfiz -
Ha meglelted, kiért lángolsz, világunkkal ne gondolj már!

A jámbor életü hol van...

(2. GHAZAL)

A jámbor életü hol van, s borissza hol vagyok én?
Be távol estem azoktól! De így is jól vagyok én:
Utálom én a kolostort s csuhát a képmutatón -
Mutasd meg nékem a kocsmát, hol tiszta bort kapok én!
Ivással össze hogyan fér a jámbor út s az erény?
Be más, ha templomi szót vagy ha lantot hallhatok én!
Baráti arcról az ellent vajon ki ösmeri meg?
A pislá mécsre ki gondol, ha napból árad a fény?
Szememre gyógyír a por, mit kínál nekem küszöböd:
Ne üzz tovább, hiszen akkor a porba roskadok én!
Az állad alma, de gödrét ha nézem, tiszta veszély,
Előttem áll e gödör, csak belé botolhatok én.
Szívünk hogy összefonódott! De mindez, ó, hova lett?
Az édes arcra, ha duzzog, mosolyt mikor csalog én?
Nyugalmat, cimbora, s álmot ne várj te Háfíztól:
Nyugalmam, álmom elűzték, halálra sorvadok én.

Ha sirázi török szépem... **(3. GHAZAL)**

Ha sirázi török szépem kezét szívemre tenné: hát
Odadnám hindu holdjáért Szamarkandot meg Bochárát.
Maradt még bor: fiú, öntsél, hisz úgy sincs már a mennyekben
Virágsétány a Muszallán, se árnyas partu Roknábád.
A szívdúló dalos lúlik nyugalmunkat rabolták el,
Miként rabló török hordák, az ételt hogyha szétmarják,
Tökéletlen szerelmemtől a kedves, mondd, mit is várhat:
Pihék, szépségtapaszt, dísz, szín emelhetnék-e szép arcát?
Tudom, Júszuf milyen szép volt, sugárzóbb tán a nappalnál:
Zulejkát ím a rejtekből felé röppenti édes vágy.
Ha átkot szórsz, ha ócsárolsz, a szám minderre áment mond:
Cukorrágó rubin szád szebb, ha ily keserves választ adsz.
Tanácsom halld meg, ó, lélek, hisz a boldog fiaknak még
Saját lelkük se drágább, mint a bölcs intést ha hallhatják:
A bort és dalt magasztald, és az életről ne töprenkedj,
Hiszen nem tárta még fel bölcs, hogy is tárná, a lét titkát.
Szereztél dalt, kifűrtál gyöngyszemet, Háfiz, dalold el most,
Hogy oldjon szét sugárkévét a csillagfényes égbolt rád!

Tegnap este a mecsetből...
(10. GHAZAL)

Tegnap este a mecsetből inni ment ősz mesterünk.
Hát mi most, kik tiszta úton járni vágyunk, mit tegyünk?
Ifju arcunk hogy keresné így a kiblát, mondd, mikor
Arccal a csapszék felé fordul, akit mind tisztelünk.
Mért ne menjünk véle együtt? Hív az útszélen a ház,
Tán örök sors rendelése szabta ezt ki így nekünk.
Bölcs, ha tudná, milyen édes, hogyha hajfűrt köt szívet:
Mint bolond, úgy vágyna ő is láncra, mit mi kedvelünk.
Arca báját látva, kegyről egy Korán-vers tűnt elém,
Szentbeszédet most e kegynek s tiszta bájnak szentelünk.
Köszived hogy meg nem indul, hallva hosszú éjen át
Mellem égő sóhaját, és látva: álmom messze tűnt!
Sóhajom nyílként a mennyet fúrja át - Háfiz, ne szólj!
Óvd e nyíltól lelkedet, mert nyugta nem lesz bent, se künt.

Hadd gyujtsa fel... **(11. GHAZAL)**

Hadd gyujtsa fel, pohárnok, a bor lángja serlegünk.
Dalnok, dalolj: vidám a világ, jó kedvvel legyünk!
A serleg öble tükrözi, ím, kedvesem szemét.
Józan nem ismer ily örömet, mit bor ad nekünk.
Nem hal meg az, kinek szive él s lángolón szeret:
Könyvébe írva őrzi az élet dicső nevünk.
Szépek kacér tekintete int, ringva lejtenek -
Mint ciprus és fenyő ragyog egy - rajta csüng szemünk.
Szellő, ha lengsz a kerteken át: rózsafák között
Hajlong a kedves, add neki át hő üdvözetünk,
Mondd meg, ne kényszerítse szívét, hogy felejtse el,
Hisz nemsokára elfeled úgyis, ha por leszünk.
Mint itt e bor, megrészegető kedvesem szeme:
Gyeplőnk a mámor fogja - ne bánd, hogyha elveszünk!
Én azt hiszem: ha majd az ítélet parancsa szól,
Sejk böjtje sem lehet becsesebb mint tilos nedünk.
Háfiz, ne nyeld le könnyeidet, hadd peregjenek:
Mint búza, még a könny madarat fog talán nekünk.

Zöld óceán az ég, vizein hold hajója ring,
Fürdik Kivám kegyében az ég s lenn az életünk.

Szebb az arcod, mint a szépség holdja... **(12. GHAZAL)**

Szebb az arcod, mint a szépség holdja: büszkén csillogó,
És az állad gödre jóság kútja, tisztább, mint a hó.
Látni téged! Látni vágyó lelkem ajkamig tolul,
Visszatérjen? Szádhoz érjen? Szólj, s parancsom lesz a szó.
Két szemed szép szirmu nárcisz, nincs ki nékik ellenáll,
Részegítő szép szemeknek ellenállni nem való.
Álomittas lelkem, érzem, nemsokára felriad:
Tiszta csöpp hull rá szemedből, mint a gyémánt csillanó.
Kérd a szellőt, rózsá-arcod gyöngé szirmát hozza el,
Rózsakerted illatából inna szám, a vad, mohó.
Éljetek vígan sokáig, Dzsemsid ékes udvara,
Bár míg éltem köztetek, szám, hej sokat volt szomjazó.
Szíveket zúz össze, jaj, a kedves - ezt mért engedik?
Jóbarátom, vélem egy vagy: óvakodj, míg int a szó.
Ó, mikor fog szomju vágyam teljesülni, istenem!
Szétzilált hajfürtjeid közt megnyugodnom volna jó.
Fogd ruhád fel, hogyha mellém lépsz, ne érje por, se vér,
Mert ahol jársz, tört szívekből porba dől a vérfolyó.
Hő imát mond Háfiz, és te, kedves, áment mondj reá.
Bár lehetne ételem méz, bíbor ajkadról folyó!

Könnyű szél, Jazd városának hadd üzenjek még veled:
Bár a hálátlan fejekből lenne labdád egy csomó!
Megterített szőnyegedtől távol élek, ám a vágy
Bennem él, hogy légyek a sáh tetteit magasztaló.
Ó dicső sáh, égi csillag! Büszke kastélyod porát
Csókolom majd, mint a csillag, fenn az égen lángoló.

Kinyílt a vérszinű rózsza...
(25. GHAZAL)

Kinyílt a vérszinű rózsza, s berúg a kis csalogány -
Vidám szufik, hív az óra: igyék, ki inni kíván!
Ki hitte, hogy töredelmünk, mi szikla volt az előbb,
Izekre törjön a bor csillogó üveg-poharán?
Hozz bort! Ki egyszer a mámor színes ködébe merült:
Mit számít, pásztor-e, szultán-e? - boldog, mint soha tán.
E dupla ajtaju házból, ha egyszer menned kell,
Segít-e már, ha a házad magas vagy putri, silány?
Elégedett soha senki se lesz kinok nélkül:
Kötés szerint biz az élet veszélyek közt telik ám.
Ne törd a gondolatod lét s a nemlét gondjaival:
Mi él, les arra a nemlét, tökéletesre is ám!
A bölcs Aszáf, - meg a gyors ló, s ki ért madárnyelven:
A szélbe hulltak el ők, s mondd: mi hasznuk lett azután!
Ha szállni szárnyon akarsz, hát a röpke nyílra figyelj:
Merészen égbe suhant, majd a porba ült le sután.
A tollad nyelve kinek mond, oh Háfizom, hálát,
Hogy zengve száll a dalod föl, s hogy él a nép ajakán!

No, jöjj...
(37. GHAZAL)

No, jöjj, ne bizz a reményben, alapja ingatag ám.
Hozz bort! Remény meg az élet a szélben ringanak ám.
Azé a hódolatom, ki - míg látja Isten egét -
Szabad minden köteléktől, gond terhe nincs a nyakán.
Figyelj csak: ültem a kocsmába részegen tegnap,
S lejött egy angyal az égből, zendült a hír ajakán:
„Magasra törj te, király-sólyom, égi fán a helyed,
Nem itt, a gyötrelem és kín helyén, e puszta tanyán.
Füledbe mennyei hárfák zenéje zeng, hívogat:
E mély verembe hogy estél? Ki tudja? Senki se tán.”
Neked meg én adok egy jó tanácsot, el ne felejtsd,
Az úton adta öreg társam, ezt kövesd ezután:
Ne törd magad és ne bánkódj, ha sárba ránt a világ,
A bölcs beszéd megerősít utad nehéz szakaszán:
Siratni kár, ami történt, simítsd el ráncaidat -
Az út, hová törekednénk, előttünk nem szabad ám.
Ne várd e csalfa világtól, hogy tartsa meg, mit ígért:
Ki ő? kacér, hiu nő, kit legények ezre kíván.
A rózsza szűz mosolyában hűség jelét ne keresd -
Dalol, ha gyötri a bánat, a szívtelen csalogány.
Te rossz poéta, miért kell irigylened Háfizt?
A szó, mi szívbe röpül, istenadta szent adomány.

Ó, hála Allahnak...
(40. GHAZAL)

Ó, hála Allahnak, hogy a kocsmát kinyitották,
Mert hát odaűz most is a szívben kinyiló vágy.
Habzik, pezseg és részeg a sok serleg a bortól,
Mert itt ez a bor nem kitalált kép, de valóság!
Jó bort ha iszol, büszke leszel, víg szivű, bátor -
Nékem meg az élet csupa kétség, nyomorúság.
Másoknak a titkom soha el nem fecsegem, hisz
Van szívbeli társam, ki hiven őrzí a titkát.
Hajfűrtje csavart, szép gyűrűit mért magyarázod?
Hosszan lehet ám csak - röviden, mondd, hogy akarnád?
A Lejla csigás fűrtje: a Medzsnun szive terhe,
S Ajjáz fut, ahol meglesi Mahmudnak az arcát.
Mint sólyom, a földről szemem elfordul az égnek:
Arcodra röpül könnyű tekintettel a gyors vágy.
Ha bárki elért mér a falud Kába-kövéhez,
Kiblája szemöldök-vonalad s száll az imádság.
Hű társak, a Háfiz nyomorult sorsa felől csak
Kérdjétek a gyertyát: lobog, így tölti be sorsát.

Friss rózsa a mellen...
(46. GHAZAL)

Friss rózsa a mellen, bor a kézben - meg az Édes:
A föld ura ily víg napokon szolgalegény lesz.
Mondd: gyertya se kell itt a körünkben, hiszen este
Drágám telihold arca ragyog majd, csupa fény lesz.
Bort inni szabad, nincs a hitünkben tilalom rá,
Ám csak ha ehez társ a virágtermetű Szép lesz.
Lantok, furulyák zengenek, ez mámor a fülnek,
Kört jár a pohár, szád rubin - ó, szemnek elég ez!
Nem kell külön illatszer a vendégkoszorúnak:
Szétárad a jó illat, amellyel hajad ékes.
Semmit ne beszélj most a cukorról meg a mézről:
Édes csak a szád, vágyam ezért ég s ez enyém lesz.
Szívemben, e romházban, a fájdalom a kincs már,
Hát járom a kocsmát, - ha gyötörsz, jó menedék ez.
Útálod a szégyent? Nevem az tette híressé,
És nagy baj-e, mondd, hogyha tapad szégyen e névhez?
Züllött alak, ím ez vagyok én, csalfa, csavargó, -
Hol van, ki e városban ilyen hírnevet élvez?
Kár emlitened vétkem a rendőrkapitánynak,
Mert ő is a kéjt kergeti, hát majd velem érez!
Háfiz, sose ülj bor s szerelem nélkül - a bőjt már
Elmult: kinyílott rózsa s a jázmin - csudaszép ez!

A kocsmá szöglete szentély...
(53. GHAZAL)

A kocsmá szöglete szentély, ahol föléledék én,
Imám nekem, ha a csaplár siet köszöntve felém.
A lant a hajnali szélben, ha peng, ha nem: baj is az!
Könyörgök, egyre sohajtok: így mondok éneket én.
Királyra - hála Allahnak - s koldusra nincs gondom,
Királyom koldus a porban, a jó barát küszöbén.
Mecsetben, kocsmapadon: vágyom egyesülni veled,
E vágy ha elhagy - az égre! - tovább nem élhetek én!
Halálom edzi a kardot, mi sátram elbontja,
A boldogság kapujától a gyáva fut, de nem én!
Mióta arcom alatt párna lett kemény küszöböd,
A nap fölött pihenek, fenn a fényes ég tetején.
Habár a bűnt nem akartad, ne védekezz, Háfiz,
Te mondd - művelthez így illő: „Enyém a bűn, csak enyém.”

Te könnyű szél, iramodjál...
(61. GHAZAL)

Te könnyű szél, iramodjál a kedvesig, ne tovább,
Hajából ámbraszagot hozz, lehelletnyit legalább!
Lelkére! én köszönetképp a lelkem eldobom, el,
Ha hírt hozol közeléből, hová nem léphet a láb.
S ha nem kapod meg a sorstól, hogy ajtaján beosonj,
Egy porszemet küszöbéről röpíts el, add nekem át.
A vágy, hogy én nyomorult egyesüljek ővele - jaj!
Az álomképe csupán, mit a lelkem, éjszaka, lát,
Fenyőtoboz-szivem úgy reszket itt, akárcsak a fűz:
Fenyőfa-termeted oly szép! - szivembe kín foga vág.
A kedvesem nem ad értem, tudom, fabatkát sem,
De szál haját sem adom, bár kínáld a föld aranyát.
Mi lesz, ha gond kötelét szétszakítod, ó, Háfiz,
Hisz úgy tekint csak a kedves, mint megvetett inasát!

Ha az arcodra tekint...

(73. GHAZAL)

Ha az arcodra tekint, nincs az a szem, mely nem örül,
S küszöböd látva, a szem hála-imádságba merül.
Szerelemtől szive felgyúl, ki csak arcodra tekint,
S a hajad fürtje ha libben, feje gondtól nehezül.
Vörösen buggyan a könnyem, ha elárul, s csoda-é?
Aki függönyt szakít, az szégyen elől nem menekül.
Hogy a szoknyádhoz az úton ne tapadjon porszem:
A szemem könnye előtt minden utat végezetül.
Ha a szél este felindul, hajadat dícséri -
Szidom is reggel: elég baj, ha a hír szerteröpül!
Suta csillagzatom, az rontja el így életemet:
Bemehet bárki faludba, s ülök itt én egyedül.
Az irigy nádcukor elfut csupa-méz ajkad elől:
Üzi szégyen, s ha vizet lát s rakiát: abba merül.
Hiba az, hogyha a függöny kiad édes titkot:
Bizony így részegeké lesz, amit elkaphat a fül.
A szerelmed sivatagján az oroszlán nyúl lesz:
Hisz az út szörnyű veszéllyel riogat szüntelenül.
Küszöböd drága poráért rebeg a könny hálát:
Pici porszemre, ahány van, sok ezer hála röpül.
Biz a testemben erénynek jele van csak s neve, ám
Hiba van bennem ezerszám - szivemen döbbenet ül:
Csak azért reszketek, én Háfiz, a kedvest nézve,
Mivel ő szép s nemes, és bűnt közelében sose tűr.

Szép arcu török kedvesem...
(82. GHAZAL)

Szép arcu török kedvesem elment a karomból.
Bántottam-e tán? Dúlt agyam ilyesmire gondol.
Eltűnt a világszép szem előlem, sose látom,
Hull - senki se tud róla, hogyan - könnyem a gondtól.
Még gyertya szivéből sose szállt annyi korom, mint
Sóhaj zsigeremből, ami tűzben kavarog, forr.
Forrás a szemem, szüntelenül árad özönnyel
Könny, és a nyomában viharok vad dühe tombol.
Már összeesem, szörnyű tetőled külön élnem,
Jó gyógyszerem elment, öl a kín mérge, tudom jól.
Szív súgja: fohász egyesülést visszahozott már:
Most csak mecsetet járok, imámból siralom szól.
Használ-e zarándok-ruha? Nincs kibla e helyen.
Mért küzdjek? A kedv és öröm elment a falumból...
Kérdeztem az orvost, aki vizsgált s komoran szólt:
„Jaj néked! E bajtól dehogy is ment meg a doktor!”
Kedves, te ne késs kérdeni: jobban van-e Háfiz,
Mert hát a halál váltja meg őt már a bajoktól.

Hogyha éjszín fűrtjeid...

(83. GHAZAL)

Hogyha éjszín fűrtjeid bajt hoztak is rám: vége már.
Hindu holdad hogyha még átkoztam is tán: vége már.
Vágy tüzétől asztagom ha meggyuladt, hát meggyuladt,
Sáh dühétől hogyha tántorgott a hitvány: vége már.
Hogyha jószág útjain jársz, lelkedet nem tépi gyász -
Nézd: a kedv elment - a gyász is búcsut int s már béke vár.
Ég szerelmed? Vágyaidban béketűrő légy te, szív!
Volt keserved? Volt! De véled már csupán emléke jár.
Hogyha szíved szép szemektől szenvedett, hát szenvedett,
S hogyha lelkek közt civódás tört ki, ritkán: vége már.
Rágalom ha mérgezett tört szúrt beléd, eltűnt a seb,
S hogyha megbántott a hű társ néhanapján: vége már.
Hogy kolostorból kiugrott Háfiz, ó, pap, mért szidod?
Nem lehet megkötni lábunk: kint szabadság fénye vár!

Nem is ízleltem...
(85. GHAZAL)

Nem is ízleltem a jó serbetet ajkán, s tovatünt.
Telihold-arca kihívón ragyogott rám, s tovatünt.
Te szerinted menekül, mert csak a terhére vagyok -
Nekibúzdulva követtem, hanem aztán tovatünt.
Ima és eskü se használt, amit ajkam rebegett,
Bizony áldást a Korán-vers se hozott rám: tovatünt.
„Te velem szóba sem állsz?” - mondta kacéran, s végül
A kacér szem hogy elejtette a zsákmányt, tovatünt.
A kegyesség meg a szépség ligetében sétált,
De a csók-rózsaligetbe sose jött ám: tovatünt.
Ugye, Háfiz, zokogás fojtogatott éjszaka, hogy
Tőle még el se köszöntél: libegett s már tovatünt!

Csaplárosunk, a jó öreg...
(100. GHAZAL)

Csaplárosunk, a jó öreg - áldás fejére - szólt:
„Csak bort igyál, s a bánatodat könnyű szélbe szórd!”
Mondtam: De jó hírünket is elmossa ám a bor -
„Mit számít az? Szívedbe tanácsom te véd be!” - szólt.
„Kincs és a kár bizony kicsuszik majd kezedből, ám
Ne légy vidám azért, s emezért átkaid ne szórd!
Szíved ha semmiségre teszed fel: szelet szorítsz
Itt, hol a végzet trónokat is szél ölébe szórt.
Háfiz, ha bölcs tanácsom a szíved lesújtaná:
Légy hosszú életű - röviden végzem én a szót!”

Titokban inni a bort...
(101. GHAZAL)

Titokban inni a bort, s úgy mulatni: csúf dolog ez!
Beállok én borivók népe közzé - lesz, ami lesz!
Szivedről oldd le a görcsöt, s ne bánd, ha bánt a világ,
Olyan tudóst, ki e görcsöt megoldaná, ne keress!
Szerencse változásán csodálkozol? hisz az ég
Ilyen mesét tud ezerszám, tudást te tőle szerezz!
Kupád szelíd kegyelettel ragadd meg - ó tudod-é:
Behmen, Kobád koponyája, vagy Dzsemsidé, mit emelsz?
Ki tudja, mondd: hova tűnt Kávusz, és ugyan hova Kej?
S mikor hullt szélbe a dús trón, min Dzsemsid ült, a hires?
Sirínek ajka után vágyva mélybe szállt Ferhád,
Szeméből im tulipán nő, piros: a vér színe ez.
Ugy látszik, a tulipán tudja, milyen hűtlen a sors:
Szorítja marka a kelyhet, míg él, le nem teszi ezt.
No jöjj, no jöjj, a világ benned összedől, ha iszol,
De kincset rejt ez a rom, több ez, mint amit veszítesz.
Utazni csábit a távol, de Roknábád vize és
Az enyhe szél a Muszállán, hiába, el nem ereszt.
Ha hárfa peng, te ragadj kelyhet úgy miként Háfíz,
Öröme gyűjt a selyemhúr - ha pendül: élni siess!

Szépen együtt éltetek rég...
(103. GHAZAL)

Szépen együtt éltetek rég: ezt idézd!
Él szivedben fényes emlék: ezt idézd!
Ínyedet bánat keserve mérgezi -
Hangja csendült édesen rég: ezt idézd!
Elhagyott ő, ám szelíd emlékezet
Jár veled hűségesen még: ezt idézd!
Kergetett s hurkot vetett rád sok csapás -
Volt, ki védjen, szép ez emlék: ezt idézd!
Fájdalom tép, száz folyó lett már szemed -
Zenderúdtól kert virul s rét, ezt idézd.
Nincs, ki őrzi titkod, ó, Háfiz, de volt,
Képe még tündökletes-szép: ezt idézd!

Rég volt...
(109. GHAZAL)

Rég volt, hogy a szép kedves üzent, elfeledett, lám,
Egy sort sem ír, egy szót sem üzen, nem vet ügyet rám.
Irtam levelet százat is én, s büszke szerelmem
Nem válaszol, itt leshetem én, hogy szíve megszán.
Hozzám, akinek vére tüzel, vad feje szédül,
Jó hír-madarat mért nem ereszt karcsu gazellám?
Jól tudta: szívem sólyma kiszáll gyöngé kezemből,
S láncforma betűkből sűrű hálót nem adott ám.
Nagy baj, ha a mézajku pohárnok poharazgat
S kelyhembe nem önt bort, pedig, ó jaj, be ihatnám!
Szent helyeken én kérem: az ég tenne csodát, ám
Nincs oly csoda, hogy küldjön örömhírt ide hozzám.
Ó, légy te szerény, Háfiz, a kín el ne ragadjon:
Kár várni, hogy úrnő könyörüljön meg a szolgán.

Ma szétrabolta...
(131. GHAZAL)

Ma szétrabolta a bőjt ételét az égi török,
Kupám körül telihold ég, s ragyognak égi körök.
Zarándok-út meg a bőjt üdve arra száll csak, aki
Zarándokolni a kocsmába jött: nyugalma örök.
A kocsmá szöglete fészke, hová a vágy tüze hajt,
Ki építette, nagy Ég, add: legyen jutalma örök.
Rubin borért mi az ár? Józan észnek drágaköve,
No, jöjj, te nyersz csak ez alkun! A hasznod: dús gyönyörök.
E szép szemöldök-ívekhez csak az rebeghet imát,
Ki megcsapolja szívét, vérbe mosdik, úgy könnyörög.
Be kár, hogy sanda szemével, ki hitre oktat, a sejk
Les ránk, a löreivókról hadar, s a hangja dörög.
Csodálva kedvesed arcát, szemednek adj hálát,
Okos szemed kitalálta: ki szép mindenki fölött.
Szerelmi szót te ne paptól remélj, de Háfíztól:
Papoknak ott a Korán, és nekünk a víg örömök.

A szent imám...
(132. GHAZAL)

A szent imám ragyogó bort locsolt kezére minap:
Kocsmába ment, amikor már tüzelt a reggeli nap,
S midőn a napnak arany kelyhe esthomályba merült,
Kigyúlt a hold, s a kupájába szűrt ezüst sugarat.
Csak annak üdvös imája, ki fájdalomban eseng
S a szem vizébe mosakszik, s a vérbe, mit szive ad.
De szőlő vérivel öntözte meg magát ez a pap,
Hogy így darálja le aztán az ájtatos szavakat...
Hajad gyűrűje nekem lelkemért csak gondot adott -
Szívemnek ily fura vásár után mi haszna marad?
A szent imám a hivektől ha kérdi, hol maradok:
„Háfiz ma borba mosakszik!” - te ezt feleld neki csak.

Hogy egy percet szomorkodjál... **(151. GHAZAL)**

Hogy egy percet szomorkodjál, világunk, ej, nem ér annyit -
Barátkámzsád borért add el, hisz egy messzely megér annyit.
A kalmárnál, ki bort árul, az imaszőnyeg jó áru:
Pohár bor kell? no, bízvást menj, megadnak szőnyegér annyit!
Barátom korhol: ily ajtótól arcod jobb, ha elfordul!
Baj érjen bár, ez ajtónál egyetlen porszem ér annyit.
Kevély fejdísz a szultánon, de lelkem fél, ha csak ránéz:
Be szép kalpag, de túl nagy díj ezért egy fej: nem ér annyit!
Te hitted: könnyü - hisz hasznót szagoltál - bánni tengerrel,
De orkán zúg: rubin s gyémánt, hogy itt vessz el, nem ér annyit!
Az arcod jobb ha elfödnéd: sereg vágyó szemet gyújt fel,
Világot bírni szép - s nagy gond: hol a had, mely megér annyit?
Kevéssel érd be, mint Háfiz, ne lesd, mit nyújt e hitvány föld:
Egy árpányi kegyért itt lenn marék kincs kell - nem ér annyit!

Mihelyt nyomába szegődöm...
(155. GHAZAL)

Mihelyt nyomába szegődöm, elúz, mint kisgyereket,
Ha vágyakozva leülnék: felugrik, szid, fenyeget.
Elé vetődtem az utcán, s ragaszkodás jeleként
Mint por lehulltam elé, s mint a szél úgy ellebegett.
Ha fél csókért könyörögnék, talál ezer kifogást,
A szája gyöngyöket őriz, s hamis szót önt ki neked.
Nárcisz-szemében egyéb sincs, csupán csalárd ragyogás,
Miatta, jaj, sok ezer könny az út porába pereg.
Szerelmünk vad sivatagján, ó, hány gödör s meredély!
Itt még a bátor oroszlán is megriadva remeg.
Fogadd csak el, mit a sors ád, az ég e nagy bűvész
Talál ki, tudd meg, ezeknél szívenütőbb cseleket.
Küszöbre tedd megadóan fejed, ne küzdj, Háfíz:
Ha harcba szállsz, bizony elbánik majd a sors teveled!

Be szép a kedvesem...
(156. GHAZAL)

Be szép a kedvesem, és hű, mint senki rajta kívül!
Dicséri tiszta erényét mindenki, rajta kívül.
Ki szép, s ki tetszeni vágyik, magát mind kelleti, ám
Ilyen nemes szívű és szép ugyan ki - rajta kívül?
A múlt időkre, mikor vélem élt! Sehol nem akad
Ilyen barát, aki titkot nem ad ki - rajta kívül.
Ki ír, a nádja hegyén hej, ezernyi kép születik,
De kellemben, kit imádok, egyik se mulja felül.
Ezernyi pénzdarabot látsz a lét zajos piacán,
Okos, ki őrzi a mintát, miből a pénz kikerül.
Figyeld a lét karavánját: oly sebtiben halad el,
A városunkba nyomából parányi por se repül.
Maradj szilárd, szivedet meg ne sértse ellenség,
A kedvedet, ha remélsz még, letörni nem sikerül.
Ugy élj: ha majd az uton por leszel, ki rajtad jár,
Ne légy te porszem a lelkén, mitől a kedv menekül.
A szenvedélyben elégtél, de félek én, Háfiz:
Parancsolódhoz a gyász hír, lehet, hogy el se kerül.

A szufik pénze...
(159. GHAZAL)

A szufik pénze se mindig keveretlen tiszta,
Sok az oly kámzsa, amely tűzre való, nem tiszta.
A szufit nézd, szeme még reggel imától részeg,
No de estére a kocsmában a jó bort issza.
Próbakő kellene: kikben nem arany, csak réz van,
Azok arcát feketévé tegye s eltorzítsa.
Ha a szép száki szakálla kihívó s még konok is:
Olyan arc, melyet a gyász nem borított el, ritka.
Szeretetről keveset sejt, kit a sors elkapatott,
Borívó tudja, mi a tiszta barátság titka.
E világ bánata volt ételed eddig, - no igyál!
Szomorú lenne, ha bölcsét a kin elkábítna.
Imaszőnyeg s csuha mért kellene, Háfiz, add el:
Ha ezért bort ad a száki, sose váltsd már vissza!

Ha rózsák nyílnak...
(162. GHAZAL)

Ha rózsák nyílnak, ennél, mondd, van-é szebb?
De százszor szebb, ha bort kortyolva nézed.
A szépség int, ragadd meg hát, s ne gondold:
Örökké vár a kagyló gyöngye téged.
Ne késs bort inni rózsáskert ölében:
A rózsák még talán egy hétig élnek.
Arany borral színültig töltsd a kancsót,
S kínáld kincsként a megfáradt szegénynek.
Siess, ó sejk, az én kocsmám borát idd:
Ilyen bort még a mennyekben se mérnek.
Tanulhatsz itt, de nem kell könyv, füzet sem:
Szerelmet holt betűkből, mondd, ki ért meg?
Ha rám hallgatsz, olyan szép nőt szeretsz majd,
Ki nem rabnője ékszernek, se pénznek.
Uram, nekem csömör nélküli bort adj,
Mitől fejfőrcs se tép, szégyen sem éget!
Uvajsz szultánnak én szolgálni vágyom,
Pedig nem tudja: meghaltam, vagy élek?
Világ fényét fején láttam ragyogni,
A nap tündöklík így, ormán az égnek.
Ne félj, Háfiz: csak az gáncsolja versed,
Ki nem tud mást, s kiben hitvány a lélek!

Csupa moszkusz-szag a szellő...
(164. GHAZAL)

Csupa moszkusz-szag a szellő, csupa gyöngéd suhogás.
Az öreg föld fiatal lett: kivirult és dudorász.
Az agát orgona kelyhet kicsi jázminra kocint,
A kökörcsinre a nárcisz szeme lángol, csupa láz.
Csalogány rózsakehelytől be soká távol epedt,
De ma függőnyt nyit a rózsza: ez a dal, hej, be csodás!
A mecsetből ha a kocsmába megyek most, ne gyalázz:
Fut a perc, és fut az óra, míg a pap bent magyaráz.
A ma édes gyönyörét, szív, ha te holnapra dobod:
A jövődödre, e tőkére kezest merre találsz?
Le ne tedd kelyhed, amíg tart ez a Sabbán hónap,
Ramazán-éj jön, elillan gyönyör és víg ragyogás.
Nyit a rózsza, s milyen édes! De mig ily szép, élvezd,
Hisz ahogy jött be a kertbe, úgy el is megy, s jön a gyász.
A barátok köre hív: dalnok, a gházált kezd el:
Örömet zengj - ne a múlttól s a jövőről dalolássz!
E világra csakis érted született meg Háfiz,
Igyekezz, mondj neki búcsút: az idő fut - mire vársz?

Senkiben sincs már barátság...
(169. GHAZAL)

Senkiben sincs már barátság - jó barátokkal mi lett?
És a hűség? Tiszta szívekkel, mondjátok, jaj, mi lett?
Ifjuság forrása szennyes - Chizr, az áldott, merre jár?
Rózsa-ág vérzik, s a széllel, melyre vágyott, jaj, mi lett?
Hol van egy lélek, ki gyöngéd, és kiben még hála él?
Hála, szép szándék kihalt? A földre szállt jókkal mi lett?
Férfiasság bánya-mélyén tűz-rubin már nem terem!
Szél, eső, fény kedve megtört? Már az ékkő talmi lett?
Városunk égő szerelmek s hű barátság vára volt -
Égberontó vágy van-é? s a jó barátokkal mi lett?
Nézd: középre dobva jólét és a kegy labdája vár,
Ám lovast nem látsz a téren, - gyors csatárokkal mi lett?
Rózsa nyílik százezer, s nincs egy madár, mely zengene -
Százezer hang néma? Hát a csalogányokkal mi lett?
Zuhre hárfát nem rikat többé - elégett fája tán?
Már a mánost megvetik - víg kedvű társakkal mi lett?
Háfiz, Allah titkait nem tudja senki - csöndbe légy!
Nincs kitől kérdezd: a csillagok forgásával mi lett?

Ima közben eszem ott járt...
(173. GHAZAL)

Ima közben eszem ott járt a szemöldök-íveden:
Lobogott vágyam - az oltár meg is intett ridegen.
Ne kívánj most se okos szót, se nyugalmat tőlem:
Sebesen szállt el a szélben a sziv, ész és türelem.
Ragyogó tiszta a bor már s a madár-raj berugott,
Szerelem korszaka jött el. Hol a gond? nincs nyoma sem.
Remegő illatok ébrednek, öröm fészke a föld,
A kinyílt rózsza a szellőt lesi, suttog tüzesen.
Te szelíd, tiszta menyasszony, ne remegj sorsodtól:
A szobád még ma diszítsd fel: jön a párod, szava cseng.
Pici gyöngyecskepek a rózsán - ugye hogy megszédít!
De te, kedves, gyönyörűbb vagy: sose lát ilyet a szem.
Ha teher húzza a fákat, nyöszörög, reccsen az ág,
De le nem hajlik a cédrus soha, gondtól nehezen.
No, dalold, dalnok a gházált, amit itt Háfiz mond:
A tavasz mámora tölt el, míg e szép dalt figyelem.

Berepült angyali kar...
(184. GHAZAL)

Berepült angyali kar tegnap a csapszék-kapun át,
Összegyúrták tüzes óborral az Ádám agyagát.
Az egek függönyözött termeinek hírnökei
Velem, egy porbanülővel üritettek fakupát.
A nagy ég roskadozott hő szerelem terhe alatt,
S kijelölt engem az ég: hordjam ezentúl batyuját.
Hetven és két hit acsarkodva vetekszik, te ne bánd:
Az igazságra homály hullt, de mesét szőtt a világ.
Kegyes ég, látod, a szívem teveled békét köt:
Erre isznak a hurik, s hallani táncuk dobaját.
Nem tűz az még, ha a gyertyád halovány lángja libeg -
Az a tűz, mely megemészti a vak éj lepke-raját.
Igy amint Háfiz, a gondról nem adott senki se hírt,
Tollal így senki se fésülte szavak hajfonatát.

A jázminillatú szépek...
(194. GHAZAL)

A jázminillatú szépek szülik - mondják - a szív gondját.
Nyomukban por: a bánat száll, leülnek, s ez telepszik rád.
Övet kötnek, s nyeregsíjukra zsákmányként szívet kötnek
S az ámbrás hajból ím, lelkek raját ontják, ha szétbontják.
Az életben csak egy perc, míg leülnek, s máris állnak fel,
Felállnak, s már elültették a fájdalemak palántáját.
A szent ember, ha ejt könnyet, s ha el nem rejti, megfejtik -
A jámbort bárki fedné fel, ki fedné el saját arcát?
Nevetnek rám, s peregnek, lám, szememből gyöngy esőcseppek,
A rejtett titkot arcomról, akik látják leolvassák.
Segítségéről hiszed, hogy könnyű hírt kapnod meg írt kapnod?
Tudatlanságod olvas rád, kinél készül az orvosság.
Rajongj mint Manszur: eszméjén hiven csüggött, ki fenn függött -
Csodás szertől se lesz ám más az égő vágy, csak égő vád.
Ha látod majd az Úr fénylő, igaz trónját: vigasz hull rád,
De itt, Háfiz, szived kímélni nem fogják, ha megfogják!

Prédikátor képe...
(199. GHAZAL)

Prédikátor képe szószékből kegyes, szent mázt mutat,
Ám ha otthon ül titokban, már egészen mást mutat.
Bölcs, te adj választ nekem, hogy mért is ilyen kétszínű:
Böjtre, jámbor tette búzdít, s közbe tobzódást mutat.
Nem hisz abban sem, hogy egyszer majd ítélet napja jó,
Mert ítéletben olyan vak s durva megtorlást mutat.
Allah, ültess fel számára ezt az újboldog hadat,
Mert török szolgát meg öszvért tart, s ha nincs pénz, gyászt mutat.
Kolduló dervis, no, szökj fel: hív a mágus háza - ott
Tűz-nedűt kapsz, és az ég már biztató forgást mutat.
Kedves, elpusztul miattad hű imádód, egy sereg,
Mely az égben is rajong még, s tiszta vonzódást mutat.
Kocsmaajtóban imát mondj, angyal, itt mámor fakad,
Itt Ádám agyagja bort kap, s nagy felbuzdulást mutat.
Reggel az ég trónusáról hang riadt, így szólt az ész:
Szentek is Háfízt szavalják: mindegyik szent lázt mutat.

A tiszta bor meg a szép száki...
(201. GHAZAL)

A tiszta bor meg a szép száki: két veszély az uton:
E két huroktól a bölcs semmiképp se fél az uton.
Igy említik nevemet csak: borissza és csapodár,
De van barátom azért - és nem egy! - ki védne, tudom.
Szegények és a hívők nem kegyetlenek sohasem -
Hozz bort: a képmutatók majd csepülnek érte, tudom.
A vágyak koldusait meg ne vesd te, mert hiszen ők
Sahok, ha nincs is övük, s nincs pazar disz homlokukon.
Ha jó a bő aratás, lágy szelekkel: ó, ne felejtse:
Fél árpaszemnyi öröm több, mint száz kereszt hű gond.
Amerre csillagod ível, csak arra tarts, ne habozz,
Ne bizz szolgádba: megugrik, mihelyt baj ér az uton.
Az egyszínű borivók hive voltam, az maradok,
S a kék csuháju, sötét lelkű szájalókat unom.
Szivedben áhitat égjen, midőn kocsmánkba belépsz:
A sah bizalmasait látod itt a vén padokon.
Ha hű szerelmet akarsz, hát magasra nézz, Háfiz:
Ha bűnben élsz, szeretőd meg nem indul kínjaidon.

Társaságban emlegettük...
(210. GHAZAL)

Társaságban emlegettük tegnap a te fűrtjeid,
Jött az éjféli, s még hajad szép láncait dicsértük itt.
Hosszu pilláid nyilával megsebezted már szívem,
S most szemöldök-íved ijja vágyat lő a szívemig.
Allah áldja még a szellőt is, ki rólad hírt hozott,
Hisz különben senki sincsen, ki faludból érkezik.
A világ nem tudta eddig: szerelem hogy forr, hogy ég:
A világfelforgató kint pillantásaid szülik.
Most bolyongok, mint a szédült. Voltam én is víg, de jaj,
Hindu hajfűrtöd gyűrűje csapda lett, mely elveszít!
Oldd meg omló, dús ruhád, és oldd fel ezzel szívemet,
Mert feloldódást te adhatsz, rajtam itt más nem segít.
Drága, - hűségedre! Háfiz sírja mellé jöjj ki majd,
Hisz teérted vágyban égve élte végső perceit.

Muzulmánok...
(217. GHAZAL)

Muzulmánok! ki társam volt, szivem volt.
Ha bánkódtam szives szót szólt - hivem volt.
Ha kétségek vad örvényébe hulltam,
Tanácsától remény csillant. Ilyen volt.
Megértő, mélyrelátó, bölcs, tapasztalt,
Nemes lelkére nem hullt semmi szennyfolt.
De szétváltunk a lelkek vándorútján -
Nagy Ég, hozzá hasonló senki sem volt!
Csalódás foltja nélkül nincsen érdem,
Szegény lettem, hisz ő jobbik felem volt.
Esendő lelkem, ó, szánjátok: egykor
Tudásom tiszta volt, mint fenn a mennybolt.
Az elmés szót barátomtól tanultam,
Sziporkázott a versem, míg velem volt.
Ne mondd többé: milyen bölcs férfi Háfiz,
Hisz elmés szót nagyon régóta nem szólt.

Mint a táblán...
(223. GHAZAL)

Mint a táblán, szívemen képed úgy él, míg szívem él.
Cédrusom, szép alakod bennem örökké hiven él.
Elcsavartad fejem, és őrzi agyam szád vonalát:
Irigy ég s kapzsi idő ezt sosem érinti, ne félj!
Fürtjeiddel szívem alkut örök életre kötött -
Fejemet sújtsa örök vád, ez elől hogyha kitér!
Minden elhagy, mi teher volt nyomorult szívemben,
De a bánat te miattad a siromba lekisér.
Ugy elöntötte szívem, lelkem az égő szerelem:
Fejemet hogyha levágják, az a vágy akkor is él!
Ha szívem szépek után jár, te bocsásd meg nekem ezt:
Mitevő lenne? Sebére csoda-írt úgyse remél.
Ha kívánod: ne csavarják fejed el, mint Háfizét,
Szived egy szépre se tedd fel - sose hidd, bármit ígér!

Ha egy almát a te fádról leszakítnék...
(228. GHAZAL)

Ha egy almát a te fádról leszakítnék, kinek árt?
Ha a lámpádba tekintek, mi vakít még, kinek árt?
Ha a nap vad tüze perzsel, s a magas cédrus alá,
Hűvös árnyékba futok, mely felüdít s véd, kinek árt?
Te a Dzsemsid gyűrűjén fény s hatalom szent jele vagy -
Ha a fényed gyűrűmön, mint a nap, itt ég, kinek árt?
Tanítónknak csak a sáh és a miniszter kegye kell -
A nagyokkal temiattad ha szakítnék, kinek árt?
Eszem elment, ki az ajtón. A bor ilyen! Baj is az!
A mecsetbe ha becsípve megyek ismét, kinek árt?
E világon csak a kedves meg a bor volt vigaszom
S szerelemben ha ma vágy karma szakít szét, kinek árt?
A szerelmedről a mester, ha tudott is, nem szólt,
De e nagy szívbeli titkot neki, Háfiz, ki ne tárd!

A sors a kedves ajkairól jelt nem ad nekem...
(229. GHAZAL)

A sors a kedves ajkairól jelt nem ad nekem,
Hírt róla már, kibén örömem telt, nem ad nekem.
Egy csókot adna: lelkeimet adnám cserébe én!
Elvette ezt, de kérem amaszt nem szabad nekem.
Fölperzsel itt a vágy tüze - nincs függönyéhez út:
Függönyt ki félrehúzhat, az ő jelt nem ad nekem.
Végigsimítja szél a haját, s ő, gonosz világ:
Halk sóhajommal én a haját nem becézhetem!
Körzőnek itt a körbe futó szára én vagyok,
S a pontot én a kör közepén el nem érhetem.
Szívnek, ha volt keserve, a sors végre cukrot ad,
Ám sorsom ily gyönyört sose rendelt s nem ad nekem.
Mondtam: lefekszem, álmodom és látom őt talán.
Nyög Háfiz: „Ó, gyötörsz te, de gyógyszert nem adsz nekem!”

Hogy vágyam teljesüljön... **(233. GHAZAL)**

Hogy vágyam teljesüljön, viaskodom, míg élek:
Test, lélek egyesül, vagy testből kiszáll a lélek.
Majd, hogyha eltemettek, nyisd fel sirom s tekintsd meg:
Látod bensőm tüzétől füstölni szemfedőmet.
Kedves, mutasd meg arcod: képedjen el, ki látja -
Nyisd szóra szád: ragadd el szívét lánynak s legénynek.
Ajkamra száll a lelkem, szívem merő szorongás:
Jaj, hátha úgy halok meg, hogy ajkadhoz sem érek!
Miattad így szorongok, vad félelem gyötör, hogy
Vágyát le nem csitítod ily megszorult szegénynek.
Áldják a dalnokot, kik szerelmi vágyban égnek,
Mind hirdetik hatalmát Háfiz dicső nevének.

Ha madárkám...
(236. GHAZAL)

Ha madárkám, aki elszállt, ide megtér hozzám:
Az elillant fiatalság hite megtér hozzám.
Szakadó zápor a könnyem, de reményt ad ez a könny:
A szemem fénye kigyúl még: szive megtér hozzám.
Koronám volt az a por, melyre a kis láb taposott -
Hiszem Istent: fejem eltűnt disze megtér hozzám.
Megyek én, esküszöm és megkeresem s nála leszek,
Akad oly társ, ki felőlem ide még hírt hoz tán.
Ha szivem drágakövét nem vihetem lába elé:
Örömet nem lelek én benne, csupán bajt hoz rám.
Az öröm dobja dobog majd a vidám ház tetején,
Ha szemem látja: a szép hold, ime, megtér hozzám.
Akadályozza a lant s álmosító hajnali bor -
Ha nem így lenne: hiába sose sóhajtoznám.
Hívom, én Háfiz, a holdarcut, a kedvest keresem:
Híu vágy csalta kiröppenni, de megtér hozzám.

A pádisáh lobogója...
(242. GHAZAL)

A pádisáh lobogója ma győztesen hazajött:
A holdba s napba emelte a győzelem, s hazajött.
A sors ledobta a fátylat, mely eltakarta jövőnk:
Igaz biránk keze óvta, s a fejdelem hazajött.
Az ég vigan forog, ó, mert a holdja felragyogott,
Beteljesült a világ vágya: fényesen hazajött.
Az út kinyílt: karavánok vonulnak ott szabadon;
Te nyílt szívű, sose félj: véd a sah, hiszen hazajött!
Írigy fivérei Józsefre hasztalan törtek:
A mély veremből a végzet magasra vitte fel őt.
Eretnek szúfi, hazúg szíved, úgye összeszorul?
Remegsz, hogy máglya emészt el e Máhdi színe előtt?
Beszélj te, szél: a szerelmem fejemre mit zuditott:
A sóhaj füstje kigyózik, míg ég a szív s nyöszörög.
Tetőled távol, a szívem bilincsre verve nyögött,
S kigyúlt, akár aszu rőzse, s a láng magasra szökött.
Leszállt az éj, s a Koránt bújta Háfiz, és nem aludt,
De reggel is könyörög még: a sah fogadja el őt.

Szivem kitér...
(266. GHAZAL)

Szivem kitér a hazug-szép, garázda lúlik elől,
E cselszövő, e megejtő, parázna húrik elől.
Miként a hold ragyog arcuk, s ha ingük szétnyílik, ó -
A szűzi kámzsa se ment meg varázsuk töreitől.
A homlokod pici holdját a porba elviszem én:
Poromra önt finom ámbrát, s ez illat leng ide föl.
Az angyalok szerelem nélkül élnek. Hozz, fiu, bort!
S a sírra rózsavizet hints: a porból rózsafa nő.
A serleget ne felejtsd szemfedőmre kötni: ha majd
Ítélet hajnala pirkad, már félelem se gyötör.
Ha udvarodba betérek, szegény utast szánd meg:
Szerelmem nem nagy ajándék, de kincs nem ér vele föl.
Egy égi szózat a kocsmában így beszélt tegnap:
Te érd be azzal, amid van, s ne fuss a sorsod elől!
A kedves és szerető közt, ó, Háfiz, nincs akadály -
Te vagy csak köztük a függöny: hát menj, titkukra ne törj!

Elhagyottan mit érzek...
(270. GHAZAL)

Elhagyottan mit érzek, mondjam-e el?
Hogy mit ittam, mi mérget, mondjam-e el?
Messze földet bejárva megleltem
Őt, ki mindenkinél szebb - mondjam-e el?
Ajtajának porára vágyakozom,
S érte sírok, mig élek - mondjam-e el?
Oly kemény szót vetett nekem tegnap -
Szivem ebből mit értett - mondjam-e el?
Rágta ajkát: „Ne szólj!”... Haraptam rég
Ajkad, a rubinszépet - mondjam-e el?
Nélküled koldusoknak alja vagyok:
Szenvedek, s nincs kimélet - mondjam-e el?
Hogy milyen mélyre hulltam, én Háfiz,
Hogy szerelmem mivé tett: mondjam-e el?

Haja éjszín sűrűjéből... **(271. GHAZAL)**

Haja éjszín sűrűjéből mi gyönyör hull: ne kutasd.
Eszem, ó megvan-e még, s hogy mi gyötör s dúl: ne kutasd.
Hitet és szívet a vágyért s a reményért ne cserélj -
Aki így tesz, hogy a sorsa hova fordul: ne kutasd.
Ha csak egy kortyot iszom, már szidalom zápora mos,
Hogy ezért mit tűrök én még a butáktól: ne kutasd,
Vizivó, térj ki az útból! Ma tüzes bort ittam -
Mi a vég, hogyha a részeg szive fölgyúl: ne kutasd.
Csunya vád csárog az úton, hol a lélek jár-kél -
Hogy ez undok fecsegés mennyire földúl: ne kutasd.
Nyugalom s tiszta kegyesség: ez után vágyódtam,
De mi történt, amikor szép szeme rámgyúlt: ne kutasd.
Sima labdája az égnek, mit ígérsz? - Így felel ő:
„Az örök labdaütő vert s ver ezentúl. Ne kutasd!”
Haja göndör, de vajon kik fodorítják vérrel?
Háfiz, oly hosszú a sor, mint a Koránunk - ne kutasd!

Ha bort iszol...
(299. GHAZAL)

Ha bort iszol te, a földre egy kortyot önts ki előbb:
A bűn, ha nem rövidít mást, nem is bűn senki előtt.
Eredj, fogyaszd el, amid van, s ne szánd, hogy így eluszott -
A sors se szán: ha lesújt rád, megállni nincsen erőd.
Lábad porára! te cédrus, te kényeztetve nevelt!
Poromtól vissza ne vond lábadat, ha sírba dülök!
Ha égi lény, avagy ördög, ha ember és ha manó:
A kapzsiságot akár vétket úgy itélik el ők.
Az égi mérnök a hatszögletű lakás kapuját
Bezárta, s minden utat, mely felé visz, megkötözött.
A szőlő lánya kacsint, és az észt megejti e jel -
Feltámadásig a kocsmát, idő, kimélje dühöd!
A kocsmá-út ragad el majd világunkból, Háfiz -
Kísérjék tiszta szived hű, imádkozó szeretők!

Ha végre büszke sziveddel...
(306. GHAZAL)

Ha végre büszke sziveddel a szívem összesimul,
Fölöttem akkor az édes szerencse napja kigyúl.
Szemed szép nárcisza rámnyílt, szememhez ért bűvös ír:
Azóta nincs nyugodalmam, szívem percig se vidul.
Erőm megtört, aranyam nincs, kapudhoz így lépek:
Se tőled el, se be hozzád - a torkom összeszorul.
Hová legyek? Mibe kezdjek? Irányt nekem ki mutat?
A lábam tántorog - elbánt a sors velem gonoszul.
Bolyongok itt nyomorultan, s mi vár reám ezután?
A kínok kardvasa átjár, s az élet semmibe hull.
A bánat, mit te okoztál, ilyen romot soha nem
Találhat, mint a szívem: hát meg is marad makacsul.
Csiszolja szívem a bánat, mint drágakő pora, s ím:
El is tűnt róla a rozsda, ragyog ma foltatlanul.
Te szív s te lélek! Ugyan mondd: mi bűnt követtem el én?
Akármi jót cselekedném, csak elveted konokul.
A vágy okozta sebet hangtalan viseld, Háfiz,
A kín jelét okosaknak ne tárd fel okatlanul!

Várlak, pohárnokom...
(313. GHAZAL)

Várlak, pohárnokom, gyere - szolgálni vágyom én!
Kössön meg édes, új kötelék, ezt kívánom én.
Megtöltve színig, int a kupád, biztatón ragyog -
Mondd meg: hogyan jöhet be zavart éjszakámba fény!
Száz okból elmerültem a bűn tengerében, ám
A vágy tudom mi: bárki bűnét megbocsátom én.
Mert foltot ejt a bor nevemen, bölcs bíró ne bánts:
Mást nem teszek, csak azt, mit a végzet szabott elém.
Nincs ám szabad kezed szerelemben se - bort igyál!
Ez bölcs tanács, csak úgy örököltém s kínálom én.
Nem hagytam el egy életen át szép szülőházam,
S hogy lássalak, ma már idegen földre vágyom én.
Tenger s hegy áll utamba - bizony megrogyott a test:
Chizr, boldog életű, te segíts, önts erőt belém!
Fényes szerájodat ha a testem nem éri el:
Lelkem szemével udvarod és trónod látom én.
Ha itt vagy, Háfiz élete akkor szakadjon el!
Hosszabbítást, nagy Ég, kapok-é? El ne hagyj, remény!

Szép, kedves arc...
(338. GHAZAL)

Szép, kedves arc, selyem-puha fürt dúlta fel szívem.
Részeg szem és a tiszta bor, ez gyújtja fel szívem.
Kérsz, mondjam el: mit adhat örök végzetünk? - Előbb
Két telt kupát kihajtok: a bor majd felel, szívem.
Vár égi kar, tudom, node most még tanyám a föld:
Holdarcu szép ha rámnevet, ó - újra ver szívem!
Mind, mind, ki vágyban ég, vagy elég, vagy csalás a vég -
A tüztől én, ki gyertya vagyok, fussak el, szívem?
Szép ajkak édenkertje Siráz: ékszeresdoboz,
S én: ékszerész, ki csődbe jutott... Tűrni kell, szívem!
Részeg szemek, bűbájosak: Úgy is, ha nem vagyok
Bortól berúgva: részeg öröm tölti el szívem.
Húrik kacér tekintete vérem bizsergeti -
Megvenni mind! Miből? Biz a sors láncra ver, szívem.
Majd hogyha végül útrakelek, látni kedvesem:
A szőnyeget hajfürtjeivel törli fel, szívem!
Háfiz, menyasszonyod ragyogást vágyna látni most -
Nincs tükröm, ó, a bánat ezért dülja fel szívem.

Én bizony nem az vagyok...
(346. GHAZAL)

Én bizony nem az vagyok, ki bort s szerelmet elhagyok -
Tudja a bíró: ezekkel hogy szakítsak, kell nagy ok.
Én ki mindig megvettem azt, ki böjtöl s szomjazik,
Rózsanyíláskor ne innám? Sült bolond mégsem vagyok!
Szerelem: gyöngy, én buvár vagyok, s a kocsma óceán,
Hát fejest ugrom belé - majd felmerülni hol fogok?
Tulipán markolja kelyhét, részeg a nárcisz, s csak én,
Én vagyok korhely? Nagy ég, hozzád panasszal fordulok!
Szíveket tipró török szép! Húzd a gyeplőd vissza még:
Könnyem és orcám a porban: ékköved s aranylapod.
Könnyözönből gyúl a kincsem - mennyi gyémánt és rubin!
Déli naptól drágakőnek színt s tüzet nem koldulok.
Kegy vizével hogyha szellő mossza rózsá lapjait:
Tőle szerzek bölcs tudást - más könyvet én nem forgatok.
Nincs szövetség, még ígéret sincs, amit megtart az ég -
Vár vig élet, hogyha feltételt a serlegnek szabok.
Azt ne hidd: koldus vagyok: markomban, ím, szultáni kincs -
Kapzsi vágyra gyűlni, ily hitvány világért nem tudok.
Bár szegénység fed porával: büszke Nap forrásvizét
Nem lesem, hogy nyítt ruhámat nedvesítsék dús habok.

Adj parancsot kedvesem, s én máglyatűzőn égek el
S kárhozat sujtson, ha mondom: csepp vizet még adjatok!
Vár ma rám a biztos éden mint a készpénz - hát miért
Lessem én, mit mindenik pap prédikál, a holnapot?
Bíbor ajkán biztató jel gyúlt ki tegnap - Háfizom,
El ne hidd, hogy már tiéd, csak mert a szép szem rád ragyog!

Ments istenem, hogy én ne igyam bort...
(351. GHAZAL)

Ments istenem, hogy én ne igyam bort, ha rózsá nyit!
Észről fecsegve hogy legyek én tiszta józan itt?
Jöjj, dalnokom: mit ész s a kegyesség megalkotott,
Mind megtalálom én a sip- és hárfa-hangban itt.
Az iskolák üres betűragása undorít -
Most majd igaz tudásra a kedves s a bor tanít,
Hűséget ismer-e az idő?! Hozd kupám, igyunk:
Dzsám fénye, Kávusz híre kihunyt. Minden eltűnik.
Nem félek én az éjszini könyvtől: az égi kegy
Feltámadáskor száz szigorú könyvön átsegít.
Hírnök ha jelzi: oszlik az éj s válni kell megint:
Bízd rá a boldog hajnali csillagra kínjaid!
Borral van elkeverve porom kezdet óta már,
Hát csak ne szídj, ha nem vagyok egy percre józan itt!
Mit rád bízott a kedvesed, ó, Háfiz, lelkedet
Add néki: lelked ezt lesi már, erre szomjazik!

A boldogság tudod mi...
(392. GHAZAL)

A boldogság tudod mi? A kedveseddel élni,
Királyi trónt miatta daróccal felcserélni.
Eldobni lelked is tán könnyű, de haj, nehéz ám
Megválni kedvesedtől, ki lelkedet megérti.
A kertbe indulok, hol bimbó szorongva feslik:
Egy szép szíromszin inget vágyik kezem letépni.
Be jó, akár a rózsa s a szél: titkot cserélni,
S lesni a fülmilét, ki a titkot elbeszéli.
Első találkozáson már csókold a kedves ajkát:
Majd rágod ajkadat, ha szived megszűnt remélni.
Meglitted őt: örülj hát! Két útja van tanyánknak,
S ha innen elvetődöttél, nincs mód egymást elérni.
Jahjá, a sáh szerinted már elfeledte Háfizt -
De éhező ha jajdul: nagy Ég, te nyisd szivét ki!

Hajnal dereng...
(396. GHAZAL)

Hajnal dereng: fiú, poharam borral öntsd tele!
Az ég forog, nem tűr habozást: gyorsan dönts, gyere!
Hogy összerogyjon itt ez a rozzant világ, ne várd:
Mint rózsza ég a bor - legyen ez mámor reggele!
Serleg Keletje pirkad: a bor Napja felragyog -
Ne álmodozz, kezéd gyönyörök szirmát tépje le!
Majd hogyha korsót gyúr poraimból az Ég kegye,
Ne késlekedj: üres koponyám borral öntsd tele!
Én nem vagyok se vakhitű, sem önsanyargató -
Tölts tiszta bort kupádba, hogy így felköszönts vele!
Bort inni szép s kegyes dolog ám, Háfiz, rajta hát:
Méltó reád e munka: a bűt borral öntsd te le!

Vidám az ámbraszagú szél...
(416. GHAZAL)

Vidám az ámbraszagú szél - a kedves illata ez!
Korán felébred a szél, mert a kedvesért epedez.
Te boldogan suhanó, légy te, kérlek, útmutatóm,
Víz lett szemem: hogy a port lássam udvarán, te vezess!
Be megfogyott alakom, s jaj, a szív vérébe merült:
Ilyen, ha felkel az újhold, s az égbolt széle veres.
Tenélküled levegőt szívni, jól tudom, szégyen,
De eltaszítasz te - bűnömnek feloldozója ki lesz?
Barátaid keze oly vakmerő, mint hajnali szél:
Fehér a hajnal, az ing rajta éjsötét s repedez.
Ha majd a vágy elemészt, és a föld alá megyek én,
Nem fű, de rózsza fakad síromon: piros színe lesz.
Olyan hamar ne ítélj meg! Most mondta csak Háfiz:
„Alláh nevében!” Ezért várj: új élet kezdete ez!

Kivirradt, s éji bortól még zavartan...
(428. GHAZAL)

Kivirradt, s éji bortól még zavartan
A csörgő- s hárfa-hangnál bort ragadtam.
Az ész indult az élet városából:
Tarisznájába csak bort, mást nem adtam.
A csaplárnő kacsintott - már a sorsom
Ravasz vágása rólam visszapattan!
Pohárnok szól - a szép ívelt szemöldök
Büvöl: „Vádak nyilát várd most nyugodtan!
Ha csábít minden ágyék, öv maradsz majd:
Kivül vagy, s tép a vágy, mely olthatatlan.
Királysast itt kívánsz, mondd, törbe csalni?
A csúcson fészkel, észvesztő magasban!
Sugárszép kedvesed sem boldogít, míg
A vágy célját csak ott látod magadban...”
Agyagból gyúrva, szép társad s a dalnok
S pohárnok - mind: ürügy, más-más alakban.
Hajó a serleg: elkormányozom majd
E tengerről, hol a part láthatatlan.
A test rejtély. Az ész megfejti, Háfiz,
S a megfejtésben újabb száz titok van.

* * *